

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobce: **I. B.**, zast. Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 50, Sušice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2024, č. j. 57 Az 10/2023-59, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení o kasační stížnosti se pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 4. 2024, č. j. 57 Az 10/2023-59, a rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-1036/ZA-ZA11-D02-2023.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j. OAM-1036/ZA-ZA11-D02-2023. Tímto rozhodnutím bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o stěžovatelově žádosti o mezinárodní ochranu, neboť stěžovatelova žádost byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřijatelná a žalovaný podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, určil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je Polská republika.

[2] Společně s kasační stížností podal stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel tvrdil, že v případě jeho vycestování do Polska by rozhodnutí Nejvyššího správního soudu již nemělo žádný praktický význam. Mohlo by dojít k porušení principu *non-refoulement*, a to v důsledku porušování pravidel detence ze strany Polské republiky, nebo vyhoštěním stěžovatele do Ruské federace s ohledem na nedostatky polského azylového řízení, které spatřoval mimo jiné v tom, že může být

navrácen do Ruské federace dříve, než rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu posoudí polské soudy. V Ruské federaci mu však hrozí, že bude pronásledován za své politické názory, neboť na internetu zveřejňoval příspěvky zaměřené proti Ruské federaci a proti její vojenské agresi proti Ukrajině.

[3] K osvědčení svých tvrzení stěžovatel odkázal především na zprávu AIDA (*Asylum Information Database*) *Country Report: Poland* a na zprávu EUAA (*European Union Agency for Asylum*) ze dne 3. 10. 2023 týkající se Ruské federace; dále doložil snímky obrazovky obsahující jeho kritiku představitelů Ruské federace a války na Ukrajině na sociální síti.

[4] Žalovaný navrhl, aby kasační stížnosti nebyl odkladný účinek přiznán, protože dle jeho názoru stěžovatelem uvedené skutečnosti nenasvědčují tomu, že by pro něj výkon rozhodnutí znamenal újmu. Žalovaný je toho názoru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku naplněny nebyly.

[5] Podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu nemá kasační stížnost v daném případě ze zákona odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se přiměřeně užije § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce, resp. stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

[8] Ve smyslu výše uvedeného je možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek. To znamená, že kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 As 171/2019-48).

[9] Stěžovatel tvrdil a osvědčil, že v případě, že by mu Polsko mezinárodní ochranu neudělilo, mohl by být vyhoštěn do Ruské federace před ukončením soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, přičemž v Ruské federaci dochází k perzekuci osob s protiválečnými názory. Stěžovatel přitom doložil, že na sociálních sítích zveřejnil několik příspěvků kritizujících Ruskou federaci za její vojenskou agresi vedenou proti

pokračování

Ukrajine. Z výše uvedené zprávy EUAA vyplývá, že právě za příspěvky na sociálních médiích došlo v Ruské federaci k zadržení ve více než 360 případech.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že je polský azylový systém stížen systémovými nedostatky, přičemž v rámci rozhodování o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku jakožto dočasného opatření, jehož smyslem je pouhé předběžné a zatímní uspořádání vztahů, nemůže soud *prima facie* vyloučit možnost, že stěžovatel bude kvůli tvrzeným nedostatkům polského azylového systému vyhoštěn do Ruské federace, kde by mohl čelit pronásledování pro své politické názory. Právě to považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní okolnost svědčící o tom, že stěžovateli hrozí dostatečně intenzivní újma, aby bylo možno kasační stížnosti přiznat odkladný účinek. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že odkladný účinek neukládá kvůli tomu, že by měl za prokázané, že polský azylový systém trpí závažnými systémovými nedostatky – tato otázka bude předmětem posouzení v rozhodnutí ve věci samé, závažné systémové nedostatky pouze nelze *a priori* vyloučit.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku rovněž z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě, tedy umožnění pobytu stěžovateli na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti, jakkoli negativně dotklo práv třetích osob, ani že by představovalo významnější ohrožení veřejného zájmu na respektování pravomocných rozhodnutí správních orgánů ve srovnání s újmou, která by v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout stěžovateli.

[12] Na základě shora uvedeného tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 a 3 s. ř. s. přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, což vyvolává právní následky stanovené v § 78b zákona o azylu. Krajský soud sice návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl usnesením ze dne 19. 2. 2024, č. j. 57 Az 10/2023-46 (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě nebyl na rozdíl od návrhu podaného v řízení o kasační stížnosti blíže odůvodněn), to však Nejvyššímu správnímu soudu nebrání v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, který tak do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavuje účinky žalobou napadeného rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS).

[13] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal důvod k přiznání odkladného účinku z uvedeného důvodu, bylo nadbytečné se dále zabývat ostatními důvody, o které stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti opřel.

[14] Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá způsob rozhodnutí ve věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. července 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu